

sæpe superbus Adam cum per dolorem carnis confinia mortis ingreditur, deposita elatione ad putredinis suæ considerationem revertitur, ubi videlicet vel miseratione divina poenitentiae fructus invenit, vel per tremendum iudicium duplicicontritione conteritur? Sic Herodes, cum veste regia præfulgidus plus quam decuit a populo acclamaretur, mox percussus ab angelo, exutus chlamyde, vestem suam reinduit, et consumptus a vermibus exspiravit. Rectene illus est? *Ave, Rex Judæorum*. Quid superbis, terra et civis? quid veste nitida gloriaris? Subter te sternetur tinea, et operimentum tuum vermes (*Isa. iv, 11*). Hæc tua vestis est. Illuserunt tibi qui te chlamyde coccinea circumdederunt. Sic Antiochus, et dominici natalis hostis Herodes, alienis vestibus depositis, in suis vestibus, id est vermibus, exspirarunt.

CAPUT VI.

De Latronis confessione, et elogio sanctæ crucis.

11. Redi ad cor tuum tandem aliquando, redi, vetus Adam, vide ubi et quomodo te requisivit et invenit novus Adam. Ostendit tibi in corpore suo ignominias animæ tuæ. Non satis fuit, quod per colaphos, flagella, et nova irrisionum genera post te fugientem clamitans et miserans pereucurrit, et usque ad novissimum crucis supplicium, jamjam efflantem consecutus invenit et apprehendit. Quis enim latro ille nisi Adam fuit, qui ex quo primum in paradiso sui ipsius homicidium perpetravit, tandem a Christo fugit reus et abscondit se, donec in crucis articulo novissime consumptus et comprehensus, fugere et latere ultra non potuit? Ibi comprehensus a te, bone Jesu, conversus est, culpam suam confessus est, poenam libenter amplexus est. Tu enim admonebas ne pati abhorreret, quod te quoque secum pati videret. Ille ergo tibi de toto hoc mundo solus et unus adhesit; et ideo solus de mundo toto hoc tecum in paradisu intravit: ubi etiam firmiter non jam custos paradisi, sed civis et domesticus Dei collocatus est, ut amplius inde cadere non possit. O beatissimum latronem, imo non latronem, sed martyrem et confessorem! Necessitatem enim veritatis in voluntatem, et poenam commutavit in gloriam, et crucem in triumphum. In te, beatissime et confessor et martyr, de totius mundi sterilitate, 506 fidei reliquias collegit Christus. Tu fugientibus discipulis et Petro negante, socius et comes passionis ejus fieri gavisus es. Tu Petrus in cruce fuisti, et Petrus in domo Caiphæ latro; tandem enim Petrus latro fuit, quamdiu intus latitans Christum foris negavit: ideo et Petrum præcessisti in paradisu, quia qui te in cruce complexus est dux et rector tuus, eadem die qua ipse ingressus est, fidelem et gloriosum militem secum te pariter introduxit.

12. Egenus et pauper ego sum, Domine, et claudus ex utero matris meæ; et ecce sedeo ad portam templi tui quæ dicitur Speciosa, non valens, nec volens introire; quin potius egestate honorum tuo-

rum mendicans foris alimoniam carnis meæ, aëreas et falsas imagines hominum, ubi coacervem mihi talentum iniquitatis, fasciculos deprimentes. Et ecce hora orationis nona est. Ascendunt Petrus et Joannes apostoli tui, ut orent ad templum sanctorum tuum: ego autem hæreo terræ et luto, terrena et vana sapiens; et aliis introeuntibus, ego foris remaneo, non quærens cum eis ea quæ Patris tui sunt, sed quæ primi parentes mei, qui me hinc quotidie foras ponunt, male concupierunt. Et ecce jam hora orationis nona est. Inclinata est dies, prope est nox: cum surrexero mane diluculo, de his quæ nunc mendico, nihil in manibus meis reperiam. Hora, inquam, orationis nona est. Orasti enim hac hora pendens in cruce, orasti inclinato capite clamans voce magna, et exspirasti. Orasti inclinato capite in spiritu humilitatis, clamans voce magna altissimo et secretissimo affectu paternæ et nostræ charitatis. In illo, Domine, clamore valido exspirasti, et eundem quem de nobis tunc habebas compassionis animum tecum portasti: et credo, Domine, quia tecum adhuc reservas, quia charitas tua refrigerare nescit. Erat autem hora orationis nona. Et quare nona? Quia circa horam nonam tenebræ factæ sunt (*Matth. xxvii, 45*). Repellendus erat horror tenebrarum, qui universam operuerat terram; repellenda caligo populorum, quæ ex tunc coeperat abundare, ex quo cœpisti ad auram post meridiem deambulare. Ex tunc non cessasti clamans, *Ubi es, Adam?* (*Gen. iii, 9*.) sequens post tergum fugientis et abscondentis se, quantum in ipso fuit. Et emissus est de paradiso voluptatis, et pervenit usque ad condignum suæ cruciatum iniquitatis. Sed nos, inquit, digna factis recipimus: hic autem quid fecit? O Adam, quam sero in hæc verba prorupisti! modo primum te inveni. Amen dico tibi, hodie tecum eris in paradiso (*Luc. xxiii, 41, 43*). Ideo hora orationis est nona. Nona oravit, nam undecima paradisu intravit. Propterea et non introibat claudus in templum, quia nondum usque ad decimam generationem venerat: sed Petrus ad eum: *In nomine*, inquit, *Jesu Christi, surge et ambula* (*Act. iii*). Vere vos estis montes, ad quos levavi oculos meos, unde veniet auxilium mihi. Sed auxilium meum a Domino, quia in nomine Jesu Christi, *surge et ambula*. In verbo Christi laxas rete, in verbo Christi claudum levans, in verbo Christi solidantur bases ejus et plantæ. Quæ sunt bases ejus? Fides et timor. Et quæ plantæ? Spes et charitas. Idem bene Petrus et Joannes simul ascendebant, quorum alter fidei, alter charitatis insigne ferebant. Ascendebant ad templum tuum, Domine, tecum oraturi, ut et ipsi tecum simul introeant in paradisu sanctuarii tui: quia scissum est in morte tua velamentum, quod erat super faciem Moysi. Sed nolunt introire soli, quia nec tu, Domine, solus paradisu introisti. Tu latronem, isti claudum introducunt: sed neque jam latro in paradiso est, neque claudus in templo. Quomodo enim claudus qui stat et ambulat, exsilit,

et Deum laudat? Aut quomodo latro, qui cum Christo in paradiso? Non enim habitat juxta te malignus (*Psal. v, 6*). Latro fuerat quando latebat ante confessionem, justus autem post orationem. Quid enim oravit? *Memento mei, Domine, dum veneris in regnum tuum* (*Luc. xxiii, 42*).

13. O magna fides, o magna spes, o magna charitas! Orat pro futuris, non pro præsentibus. Non vult de cruce deponi, sed in Christi regno reponi. Quid enim aliud est dicere, quam, Cupio dissolvi et esse cum Christo? Nescio quid Paulus magis isto latrone cupierit. *Memento mei*. O cor contritum et humiliatum! Quid minus vel humilium potuit orari, quam ut vel sui memor esset? 507 *Memento mei*. Cujus mei? Mei, inquam, tam indigni, tam peccatoris. Iniquitatem meam ego agnosco, et peccatum meum contra me est; confundor oculos meos ad te levare. Tibi soli peccavi; tu solus potes me a peccato meo mundare. Malum coram te feci, cum me tibi celare volui. Latro sum animæ meæ: homicidium quod feci, volui occultare, sed malum coram te feci. *Memento mei*, miserere mei. Merito in hanc miseriam deveni, qui tuam beatitudinem deserui. Dives eram, et ecce quam pauper factus sum. De omni ligno paradisi poteram comedere et delectari, et ecce crucior et morior in hoc ligno. *Memento mei*. Tui oblitus eram, sed tu cum iratus fueris, misericordiæ memor eris. Miserere mei secundum magnam misericordiam tuam. Video in te magnam et tuam, hoc est competentem tibi, misericordiam, quæ te mihi ad mei consimilem condescendere fecit miseriam. Ego autem digna factis; tu vero quid fecisti? Video te mihi in poena similem, quem in actu video tam dissimilem. Non potuisti me longius sequi. Unde venisti? A summo cœlo egressus es. De utero Virginis speciosus forma præ filiis hominum processisti, et tecum pendes in ligno! Quis te adduxit? Sola misericordia: secundum hanc magnam misericordiam, miserere mei, Deus, Deus es, non tantum homo. Deus es, ego homo, ego plasma tuum, quem fecisti ad imaginem et similitudinem tuam. Imaginis tuæ, Deus, miserere. Sed in quo agnoscam te misereri? In eo quia imaginem meam in te video, similem et eandem tecum miseriam pati. Quid ergo restat, nisi ut sperem? De tanta misericordia quis unquam potuit desperare? Ergo *memento mei, cum veneris in regnum tuum*. Vadis ad regnum tuum, implesti negotium tuum, ad hoc venisti ut me reducas tecum. Tecum ire concupisco, et pro hoc amarissimam mortem non contremisco, nec erubescio. Quomodo enim contremiscerem, ubi te tecum viderem? Etiamsi ambulavero in medio umbræ mortis, non timebo mala, quoniam tu mecum es. At quomodo erubescerem, quod te Dominum cœli portare viderem? Quid enim te erubuerit et tuos sermones, hunc tu erubescas, cum veneris in majestate tua, et Patris, et sanctorum angelorum. *Qui non bajulat crucem suam, et sequitur me, non est me dignus* (*Luc. xiv, 27*), hic est sermo tuus.

Qui hunc sermonem erubuerit, hunc tu erubescas. Qui enim erubescit crucem tuam, erubescit gloriam tuam. Mihi autem absit gloriari, nisi in cruce Domini mei Jesu Christi. Crux gloria tua est, crux imperium tuum est. Ecce imperium tuum super humerum tuum: portas crucem tuam, portas portan-tem te. Qui portat crucem tuam, portat gloriam tuam. Qui gloriam tuam portat, portat te. Portan-tem autem te tu portas super humerum tuum, quia imperium tuum super humerum tuum. Ergo qui te portant, imperium tuum sunt: in ipsis enim tu regnas, o maxime Imperator. Sed quomodo, aut quo portas imperium tuum? Super humerum tuum. Humerus tuus altus est, humerus tuus fortis est, humerus tuus pertingit usque ad Patris consessum, super omnem principatum et potestatem et virtutem. Illuc reducis ovem centesimam, illuc reducis ovem Joseph.

14. Vade jam securus, ovis Joseph, Christus te portat super humerum suum: fortis est humerus ejus, noli timere. Altus est, noli ad ima respicere, quia nemo mittens manum suam ad aratrum, et aspiciens retro, aptus est regno Dei (*Luc. ix, 62*). Suave jugum super filios Adam a die nativitate eorum, usque in diem reversionis in matrem omnium. Quamdiu sum filius veteris Adam, grave jugum porto: si essem filius novi Adam, lege jugum portarem. Quod est onus grave? Talentum plumbi. Et quod est onus leve? Crux Christi. Illud, sicut scriptum est, submergitur in aquis vehementibus (*Exod. xv, 10*): istud enat super aquas. Mira res. Nihil formidolosius homini, quam crucem pati. Sed quare timet homines crucem? Quia latrones sunt: si latrones non essent, crucem non timerent. Ergo qui timet, latro est. Quomodo, inquis, latro est? Audi Christum. *Vos autem*, inquit, *fecistis eam speluncam latronum* (*Matth. xxi, 13*). *Templum Dei sanctum est quod estis vos* (*I Cor. iii, 17*). Faciunt ergo homines se ipsos speluncam latronum. Jugulant homines, et trahunt in speluncam suam. Quod enim majus homicidium, quam ut se ipsum 508 interficiat homo? vel quod gravius homicidium, corpus occidere an spiritum? O quoties homo spiritum interficit! quot homicidia in semetipso perficit! Quoties voluntarie et ex studio peccatum perpetrat, quid aliud quam se ipsum jugulat? Omnis enim qui acceperit gladium, gladio peribit (*Matth. xxvi, 52*). Gladius animæ peccatum est, peccatum animæ mors est. Qui hunc gladium manu propriæ deliberationis accipit, hoc est, acceptum habet et gratum, primus in se ipsum manum mittit, primus semetipsum interficit. *Gladius*, inquit, *eorum intret in corda ipsorum* (*Psal. xxxvi, 15*). Nec satis est semel occidere et quiescere: millies et millies crudeles manus in se convertunt, et veloces sunt pedes eorum ad effundendum sanguinem suum, viri sanguinum et dolosi. Quomodo dolosi? Quia congerunt cadavera mortuorum in speluncam suam, et operiunt aggere terræ, ne vel ipsi videant, vel ab aliis videantur.

Nolunt ipsi videre, ne horrorem vel putorem ingerant eis in faciem morticina fetentia: nolunt videri, ne forte deprehensi tanquam latrones et homicidæ ad horrenda supplicia pertrahantur. Quid autem in omnibus suppliciis tam horrendum quam crux? Ideo timent cruce latrones, quia crux seelerum vindex est, crux impiorum pœna est, crux æqua lance iudicat et remunerat hinc nocentes, illinc innocentes. Ideo crux impiis formidolosa, piis autem super omnia ligna paradisi gratiosa est. Nunquid enim Christus cruce timuit? nunquid Petrus? nunquid Andreas? Imo et optavit. Exsultavit enim ut gigas ad currendam viam (Psal. xviii, 6). Et desiderio, inquit, desideravi hoc pascha manducare vobiscum, antequam patiar (Luc. xxii, 15). Manducavit pascha cum discipulis, manducavit pascha et cum passus est, quando transivit ex hoc mundo ad Patrem, Ego, inquit, habeo cibum manducare, quem vos nescitis: meus cibus est, ut faciam voluntatem Patris mei (Joan. iv, 32, 34), et voluntas Patris est ut calicem ejus bibam.

15. Ergo in cruce manducavit et bibit, et inebriatus est et dormivit, et risit verenda ejus maledictus Cham. Filii autem revertentes altissimi soporis mysterium pallio contexerunt. Immisit quippe Dominus soporem in Adam, et tulit unam de costis ejus, et ædificavit in mulierem, et adduxit eam ad Adam. Manifesta res est, quia dormitavit et soporatus est Christus, et de latere ejus quotidie ædificatur, et pascitur, et nutritur Ecclesia, et adducitur a finibus terræ, ut assistat regina a dextris ejus in vestitu deaurato, circumdata varietate. In cruce ergo pascha manducavit, quia ascendit in palmam, et collegit fructus ejus. Cum exaltatus fuero, omnia traham ad me (Joan. xii, 32). Quæ omnia? Cælum, terram, et inferos. Traxit ad se Patrem, quia clamor ejus introivit in conspectu ejus in aures ejus: et contremuit terra, et petra scissæ sunt et monumenta aperta sunt, quia vocem Filii Dei audierunt. Sic mediator Dei et hominum homo Christus Jesus, medius inter cælum et terram, pascha manducabat, et fructus arboris undique colligebat, quos in corpus suum trajiciebat, quia confluebant omnia ad arborem vitæ, quæ erat in medio paradisi. Restincta enim erat framea quæ viam intercluserat. Quis ergo amplius cruce timeat? Vere qui cruce timeat, ipse sibi testis est quod adhuc latro est. In cruce enim pendet omnis fructus vitæ, quia ipsa est arbor vitæ, quæ est in medio paradisi: ipsa est altitudo et latitudo, sublimitas et profundum: ipsa bonos colligit et remunerat, ipsa malos disperdit et condemnat: ipsa est mœstorum consolatio, esurientium refectio, perfectorum gloriatio. Circuire possum, Domine, cælum et terram, mare et aridam, et nusquam te inveniam nisi in cruce; ibi dormis, ibi pascis, ibi cubas in meridie. Crux enim tua fides est, cujus latitudo charitas, longitudo longanimitas, altitudo spes, profundum timor. In hac cruce te invenit quicumque te invenit. In hac cruce anima suspenditur a terra, et

dulcia poma de ligno vitæ decerpit. In hac cruce Domino suo adherens dulciter decantat: *Suscceptor meus es tu, gloria mea et exaltans caput meum* (Psal. iii, 4). Nullus ergo te quærit, nullus te invenit nisi crucifixus. O gloriosa crux! radicare in me, ut ascendam in te.

509 CAPUT VII.

De Judæ peccato et desperatione.

16. Sed ubi crucifixerunt eum? In Calvarie loco. Beatus vere locus, in quo figitur crux; bona calvities, quæ tali fronde vestitur. Ad hanc calvitiam Elisæus ascendebat... *Ascende, calve; ascende, calve* (IV Reg. ii, 23). Vide si non calvus est et noster Elisæus. *Filius*, inquit, *hominis non habet ubi caput suum reclinet* (Luc. ix, 58). Ecce quam calvus est qui non habet ubi caput reclinet: calvus est, quia regnum ejus non est de hoc mundo; calvus est noster Elisæus, quia discipuli ejus, relicto eo omnes fugerunt. Quid enim discipuli nisi capilli capitis, qui omnes numerati sunt? Ergo in Calvarie loco vexillum crucis erigitur. *Pro eo*, inquit, *quod ambulaverunt filie Sion extento collo et nutibus oculorum, decalvabit Dominus verticem filiarum Sion* (Isa. iii, 16, 17). Decalvet Dominus verticem capilli perambulantium in deliciis suis. Decalvet, inquam, verticem filiarum Sion, et faciat ibi Calvarie locum, ut ibi figatur gloria Christi crux, ubi sedem sibi superbia locaverat. *Dilata*, inquit, *calvitium tuum sicut aquila* (Mich. i, 16). Aquila decalvata perspicuo sole fruitur: sic animæ calvities quanto dilatatur, tanto se purius in eam vera lux infundit. Qui autem sibi comam nutriunt, cæcitatibus et gravitatis sibi damnationem acquirunt. Propterea lucis hujus beatæ perdidit visionem. Absalon, quia gravabat eum cæsaries, et non nisi semel in anno tondebatur, et crines suos ponderabat ducentis siclis pondere publico, unde et eodem crine suspensus ad arborem interiit. Absalon Patris pax; ipse est et Judas, et quicumque in pace Christo est amaritudo amarissima, *Ave, Rabbi* (Matth. xxvi, 49), voce et osculo Patri pacem ferebat. Ore suo benedicebant, et corde suo maledicebant. *Homo*, inquit, *pacis mee, in quo sperabam, qui edebat panes meos* (Psal. xl, 10), etc. Unus est, et multi sunt. Ecce Absalon, ecce Judas, ecce corpus satanæ. Sed quomodo comam nutriebat? Fur erat, et oculos habebat: ista eum cæsaries gravabat; et semel in anno tonsus est, quando semel retulit triginta argenteos, et projecit eos in templo, quos ponderavit ducentis siclis, qui numerus immundorum est, et hoc pondere publico, non pondere sanctuarii. Pœnitentia enim ductus peccatum suum valde ponderavit. *Peccavi, tradens sanguinem justum* (Matth. xxvii, 4). Singula verba plena sunt ponderibus, sed pondere publico, non pondere sanctuarii; quia plus erubuit infamiam quam conscientiam, plus sui nequitiam quam Dei misericordiam ponderavit. Audi pondus sanctuarii. *Peccavi, malum coram te feci, dele iniquitatem meam*. Hinc iniquitatem meam ego agnosco, illinc miseri-

cordiam tuam magnam attendo: *Miserere mei, Deus* (Psal. l, 1-6). Audi et pondus publicum. *Major est, ait Cain, iniquitas mea, quam ut veniam merear* (Gen. iv, 13). Retulit ergo triginta argenteos, et projecit eos in templo. Vide quantum magni pendebat eos. Non projecit eos in sterquilinio, sed in templo; nimirum talibus semper diis templum suum devoverat. Avaritia enim simulacrorum servitus est, et avaritia excæcat oculos sapientium.

17. Ecce infelix qualiter excæcatus est! maluit se ipsum perdere, quam denarios perire; denarios templo, se ipsum laqueo addixit: amabat hæredes suos, qui eosdem denarios exinde colligerent, qui etiam reservant eos in sua corbona. Projecit eos in templo, et abiens laqueo se suspendit. Jam quidem diu quod a Christo abierat, et avaritiæ laqueo se suspenderat: sed quod fecerat in occulto, palam omnibus innotuit. Exterioris pœnæ qualitas supplicii modum aperuit; quia per quæ peccaverit homo, per hæc et punietur. Suspensus crepuit medius: plenus erat venter, et ruptus est uter; crepuit medius, ubi sedes erat satanæ. Crepuit ergo vas contumeliæ, quia non erat de vasis figuli, quæ probantur in fornace. Propter quod in agro figuli, in sepultura peregrinorum sortem non habuit, sed velut testa crepitans per inane dissiliit. *Et diffusa sunt omnia viscera ejus* (Act. i, 18). Pecunia viscera sunt avari; illa diffunduntur et perduntur, sed viri misericordiæ colliguntur. Pendet adhuc Judas et Absalon per comam capitis, et mulus cui sederat pertransit. Nolite fieri sicut equus et mulus, quia mundus transit et concupiscentia 510 ejus. Crinis Absalon, quo suspenditur, radix omnium malorum avaritia est: ubi hæc radicaverit, omnium malorum cæsaries abundabit. Mulus vero ex equo et asino mixtus, duplex est animus, qui foris ostentat quod intus non servat. Talis erat Judas, talis Absalon. Foris pietas, intus malitia duplex est iniquitas. Equus manifeste tumet, asinus simpliciter ambulat, mulus nequam et subdolosus incautum præcipitat.

CAPUT VIII

De apertione lateris Christi.

18. Aperi nobis, Domine, aperi nobis ostium lateris tui, quod est in arca tua, ut introducas nos cum mundis animalibus, septena et septena. Tu es enim vernus Noe, quem solum invenit Deus pater tuus justum coram se. *Hic est, inquit, Filius meus dilectus, in quo mihi complacui* (Matth. iii, 17). Tu cognoscis oves tuas, et illæ te agnoscunt: quia sunt animalia munda septena et septena, qui septiformi gratia et operibus lucis, sabbatum ex sabbato adepti, jam digni sunt octavæ conscribi, qui numerus tantum in arca salvatus est. Introduc et nos ad te per ostium lateris tui, quod est fides Ecclesie, et claude ostium a foris, donec pertranseat iniquitas, et cessante diluvio iterum nobis aperias ostium, non jam fidei, sed spei ostium contra ostium, quod in montis (42) Hic aliquid deest.

ædificio Ezechieli propheta monstratum est (Ezech. xl, 13). Interim tamen et fenestram habes in arca, per quam dilectus mittit manum suam, et columbam suam excitat. *Surge*, inquit, *amica mea, speciosa mea, columba mea, et veni* (Cantic. ii, 13, 14). Et cum evolat post te, ut apprehendat te, tu effugis et ascendis super Cherubin, et volas super pennas ventorum; ut non inveniat pes columbæ tuæ solidum quid de te, ubi requiescat, nisi iterum ad arcam revertatur, et tu manu apprehensam iterum in sua mansuetudo reponas. Melius est enim in portu fidei interim præstolari et quiescere, quam te nimis et frustra insequendo, in aquas diluvii intransmeabiles decidere et submergi. Aquæ enim, quæ a dextro templi latere effluunt, mille passus mensuratae usque ad talos veniunt, et post alios mille passus usque ad genua, iterumque post alios mille usque ad renes ascendunt. Post alios autem mille passus in tantum crescit et intumescit fluvius, ut transvadari non possit, sed oporteat retro potius redire ad solidum ripæ. Ideo sancta animalia ibant et revertebantur: columba quoque cum non inveniret ubi pes ejus requiesceret, ad arcam reversa est. At vero corvus semel emissus nescit reverti, quia non simplici oculo mundum insequens, vanitatis diluvio interceptus est. Et merito. Quid enim columbæ et corvo? quid candidæ et nigro? quid Judæ et Joanni? quid Christo et Belial? Et tamen Christus inter Judam et Joannem sedet medius, inter electum et reprobum latronem medius pendet, et Noe inter corvum et columbam. Sed corvus semel emissus non est reversus, quia Judas egressus in aera, submersus est. 19. Sed quid est, o Domine, quod unus ex militibus (42), nisi forte ille qui tunicam tuam inconsultilem forte accepit? Ipsa est nimirum unitas fidelium, quæ tibi soli militat, cujus lancea prædicationis latus tuum aperuit. Vivus est enim sermo Dei et efficax, et penetrabilior omni gladio accipiti (Hebr. iv, 12). Hæc est illa lancea, quam Habacuc propheta fulgurantem hastam nominat (Habac. iii, 11). Hanc hastam cum urceo atque tulit David a capite Saulis inimici sui dormientis: quia superbis et invidis ac negligentibus sermo sapientiæ simul cum gratia subtrahitur. Sed dormientem filius Sarviæ confodere voluit semel, ut secundo opus non esset, nisi hunc David benigne prohibuisset: quia peccatorem pigrum et contemnentem, nisi misericors et longanimis patientia Dei sustineret, gladius satanæ semel, hoc est in æternum, interficeret. Vult enim improbus satan, quatenus qui dormit non adjiciat ut resurgat. At vero misericors David de longinquo vertice sæpius inelamat: *Nonne respondebis, Abner? Retribuis enim peccatori bona pro malis, mitissime David, et admones, et expectas diutius, ut respondeat tibi unum pro mille. Illis autem vox tua improba videtur, quia inquietum eorum somnum inquietas. Quis es tu, inquit, qui clamas, et inquietas regem? 511 Ab increpatione tua, Domine, dormitaverunt qui ascenderunt equos, nec evigilare eo*

vult auriga ipsorum, donec præcipientes ruant in profundum. Rex enim impiorum superbia in umbra dormit, in secreto calami, in locis humentibus, et protegunt umbræ umbram ejus. Ipse est Abner qui protegebat Saul. *Cur, inquit, inquietas regem?* Compungitur tamen aliquando et superbum cor ad vocem David, sed non usque ad correctionem. Flectitur humillimis sermonibus superbus Saul, dicente David: *Quem persequeris, rex Israel? quem persequeris? Canem mortuum et pulicem unum, sicut perdidisti in montibus (I Reg. xxvi).* Non sine causa vel cani mortuo vel pulici se comparat David. Melior est canis vivus, leone mortuo: melior est canis vivens Deo, mortuus mundo, quam leo superbus et reprobus, mortuus Deo, vivens sæculo. Pulex parvulus et mordet, et salit: sic humilis justus carnalium vitia mordet confidenter, et salit in montibus, ubi tutissimum habet refugium, ut non timeat perdicem adulteram, quæ persecuta est Eliam, et Joannem Baptistam interfecit.

CAPUT IX.

De sepultura Domini.

20. Da mihi, Domine, portionem in terra viventium, in sepultura peregrinorum, in agro Hacheldemach, qui pretio magno sanguinis tui emptus est. Ibi enim sepulti sunt omnes patres nostri, qui super terram hanc advenæ fuerunt et peregrini. Ibi Abraham pulcherrimam conjugem suam Saram in spelunca duplici sepelivit. Sed quid est quod nec agrum ipsum gratis accipere voluit, nec in electis eorum sepulcris mortuum suum sepelire? Quia nec sine pretio sanguinis Christi, gratis se per se ipsum salvandum credidit, nec bonum sibi aestimavit esse, si in fetentibus mundi sepulcris habitaret. *In electis, ait, sepulcris nostris sepeli mortuum tuum (Gen. xxiii, 6).* Habet mundus electa sepulcra, illos utique, quos elationis fastigium, vel superstitionis operositas perspicuos reddit. Tota Ægyptus sepulcris plena est; neque enim erat domus in qua non jaceret mortuus. Illa sepulcra in deserto desiderabant filii Israel. *Deerant, inquit, in Ægypto sepulcra, ut cadavera nostra jaceant in deserto nuda et inhumata? (Exod. xiv, 11.)* In talibus sepulcris noluit mortuum suum sepelire sanctissimus Patriarcha. Sed ubi? In spelunca duplici, ubi spes honorum operum et amor contemplative requiescit. Ibi enim et Lia condita jacet. Ergo Sara et Lia in spelunca duplici absconditæ sunt. Illa prius sterilis, postmodum senex, filium gaudii unum tantummodo peperit: hæc post sex filios parere cessavit, nisi quod novissime filiam, sacri generis ignominiam, peperit. Mira res! hæc quæ sex habuit filios parere cessare dicitur: quæ unum tantummodo, parere cessare non memoratur. Sed activa finem habet, contemplativa semper parit. Illa in dolore, ista in gaudio parturit. Et tamen utraque in eodem agro sepulta est. Nam Rachel juxta Bethlehem subter illicem crucis posita est. Nimirum scdet ad pedes Jesu, ut de domo panis semper fecunda pariat. Ergo Sara et Rachel nunquam parere

cessabunt. Lia vero post sex filios aut omnino parere cessat, aut filiam parit. Ipsa est carnalis voluptas, quæ sub specie discretionis nonnunquam subrepat activæ. Sed tamen si vere vidua fuerit, salvabitur, non per filiam, sed per filiorum generationem. In spelunca itaque duplici Patriarchæ nobiles una cum suis conjugibus sepulti sunt. Habitarunt enim in tabernaculis, sicut advenæ et peregrini super terram: ideo sepulturam peregrinorum tam ipsi, quam tota eorum successio hæreditate possident.

21. Sed quid est quod Jacob grandævus patriarcha, majore quam cæteri ambitione, suavitate et gloria, ibidem a filio suo Joseph sepelitur? Per Jacob grandævum perfecta charitas exprimitur, in qua Pater a Filio imo cum Filio consepeliuntur, dicente ipso, quia *si quis diligit me, sermonem meum servabit, et Pater meus diliget eum, et ad eum veniemus, et mansionem apud eum faciemus (Joan. xiv, 23).* Hæc est illa gloriosa et suavis sepultura Patris antiqui dierum, qui diligentes se ibi consepeliunt, et abscondit eos in abscondito faciei suæ a conturbatione hominum. **512** Illuc et ossa Joseph, Salvatoris nostri memoria, ex Ægypto quotidie referuntur a filiis Israel. Non enim ossa Joseph Ægypto relicta sunt, quia fetentia et dealbata sepulcra detestatur. Et Moysen Deus sepelivit, sed sepulcrum ejus usque in hodiernum diem ab homine non invenitur (*Deut. xxxiv, 6*). Denique quis poterit illic ascendere, ubi ille ascendit per medium nebulae in altissimum montem, et fuit ibi quadraginta diebus et quadraginta noctibus, et vidit, et scrutatus est exemplar tabernaculi admirabilis, quod fixit Deus, et non homo? Propterea usque hodie, dum legitur Moyses velatum habet faciem, quia ab homine mortali sepulcrum ejus non invenitur. In eodem agro sanguinis et gloriosa regum linea sortem accepit, qui sepulti sunt in sepultura patrum suorum in Jerusalem: illic et Prophetarum visio et Machabeorum bellicosa virtus gloriose ostenditur.

22. Comparetur jam, si placet, huic sepulturæ peregrinorum, illa quondam gloriosa in regnis, inclitya in superbia Chaldaeorum, turris Babel. Quid simile huic nostræ sepulturæ reperitur? Ibi una in plures lingua discinditur; hic quinque civitates Ægypti, non jam lingua vel Ægyptia vel Chananitide loquuntur, sed Civitas solis vocatur una. De illa siquidem turris Babel projecta est meretrix Jezabel, fornicationum mater, idolorum cultrix, avaritiæ artifex: et cum eam sepelire vellent, quia erat filia regis, non invenerunt nisi tantum calvariem et manuum summitates, et sanguine respersum parietem. Hæc sane est impiorum sepultura, hæc digna retributio, quod ex eis non nisi summitates manuum, hoc est, operum vix extrema remanent, et calvaries, quæ fuerat locus superbiæ spoliatus capillorum gloria: quia *vidi impium superexaltatum, et elevatum sicut cedros Libani; et transivi, et ecce non erat (Psal. xxxvi, 35, 36).* Hæc est calvaries Jezabel, quæ

vestita erat decore meretricio, et pinxerat oculos suos stibio. Decalvatus est superbiæ vertex; non est qui jam dignetur aspicere, nisi qui voluerit nefas ejus abhorre, ut lavet manus suas in sanguine peccatoris, et velut equus fortis et velox, meretricem projectam ungula sua confodiat, et conculcet, et prætereat. Propter hoc et paries ad hæc sanguineus relictus est, ut terreat viros sanguinum et dolosos, qui propter avaritiam suam lapidant humilem Naboth. Sed canes impudentissimi, amatores cadaverum, carnes sibi fornicarias incorporant, unde et sanguinem ejus consequenter lambunt; quia sicut libidinis, ita et ultionis participes erunt. Alii vero sunt canes, qui fiunt *ex inimicis ab ipso (Psal. lxxvi, 24)*, qui famem justitiæ patiuntur, et circumcunt civitatem, non Babyloniæ, sed Ecclesiæ, et quod mortuum a vitis ibidem reperiunt, comedunt, et sibi consepeliunt. Væ autem his quos extra civitatem mortuos volueres, hoc est dæmones, per inane volantes comedunt, quales fuerunt Achithophel et Absalon, et Jezabel et Judas, qui accipientes in vano animam suam, in vano etiam efflaverunt eam!

23. Sed redeamus ad agrum Hacheldemach, ut admiremur et æmulemur potius beatarum mansionum gloriam, quoniam memoria impiorum peribit cum sonitu; memoria vero justorum vivet in sæcula sæculorum, quales fuerunt Joseph qui erat decurio, vir justus et bonus; et Nicodemus, qui quondam noctis, sed jam diei minister, ad perungendum corpus Domini, cum ferebat mixturam myrrhæ et aloes quasi libras centum. Tales sepulturæ suæ ministros amat Jesus, qui corpus ejus audacter eripiant de potestate tenebrarum, et sibi vindicent, ut sciat unusquisque vas suum possidere in sanctificatione et honore, ligantes illud castitatis legibus, et disciplinae linteis, et a vermium putredine conservantes per mixturam myrrhæ et aloes. Sunt enim hæc species amaræ quidem, sed corruptelam removentes: quoniam laboriosa quidem est castigatio carnis, sed aliter neque mens, neque ipsa caro servatur imputribilis. *Quasi libras centum (Joan. xix, 39).* O mensuram bonam et confertam! Librandum sane est inter corpus et animam discretionem subtilissima, ut unumquodque plenum suum se habere gaudeat, et fiat pax et æqualitas inter carnem et spiritum, quatenus et mensura teneatur, et non deseratur perfectio. Hæc sunt quasi libras centum, quæ corpus Jesu in sepulcro fidelium, integrum **513** et sanum custodiunt. En lectulum, Salomonis sexaginta fortes ambiunt, omnes tenentes gladios, ad bella doctissimi. Lectulus tuus, Jesu Christe, plus quam Salomon, sepultura tua est, in qua sabbato requiesisti ab omni opere quod patraisti. Est autem monumentum tuum in horto novum et in petra excisum: quia amica tua fidelis anima hortus conclusus est (*Cant. iv, 12*), et renovatur quotidie in agnitione tua, et solidatur in petra amoris tui, consepeliens se ipsam tibi in interiori homine, in

secreto cubiculi tui. Ibi te ambiunt sexaginta fortes ex fortissimis Israel, in quibus opera sex dierum, opera bona valde perfecta sunt, ut in senario et denario legis imaginem et similitudinem tuam conservent.

CAPUT X.

De militum custodia ad sepulcrum Christi.

24. Isti melius te custodiunt quam fallax impiorum custodia, quia sunt ad bella doctissimi non solum carnis illecebras, sed etiam potestates aeras, nocturnosque timores abigere. Illi qui nocte sicut ebrii sepulcrum tuum obsident, illic trepidaverunt timore ubi non erat timor, quoniam potestas tenebrarum lucem non sustinens, ad nuntium vitæ facti sunt velut mortui. Non ergo te custodiunt filii noctis, sed filii diei: illis enim horrorem incutit splendor tuus, ut fugiant a te; istis autem gaudium, ut approximent ad te. *Nobis, aiunt, dormientibus venerunt discipuli ejus, et furati sunt eum (Matth. xxviii, 13).* O mendaces! verum dixistis, sed mentita est iniquitas sibi. Dormientes enim Christum custodire non possunt, sed qui mane vigilaverint ad me, invenient me. Vobis quoque dormientibus quid nisi somnia apparent? Ecce habetis copiosam in manibus pecuniam: illam si potestis custodite, ne fures effodiant, vel furentur. Nam discipuli Christi suum thesaurum custodient. Unusquisque quod amat, hoc servare studet. Certe Michol amabat David magis quam patrem suum Saul, ideo per fenestram dimisit eum et servavit. Quid est hoc? Michol filia Saul, filia quondam superbiæ, postquam nupserit specioso David, incipit odisse patrem suum, cui dicitur in Psalmo: *Audi, filia, et vide, et inclina aurem tuam, et obliviscere domum patris tui, et concupiscet rex decorem tuum (Psal. xliv, 11, 12).* Unde per fenestram dimittit David. Illam intelligite fenestram, per quam dilectus mittit manum suam. Per hanc fenestram dimittitur ab amica sua ad amicam suam, hoc est ad se ipsam; et absconditur in interiore homine, ubi et securus vivat, et iniquos lateat. Abscondit enim se, et exit de templo perfidiæ: quoniam dum citharizat coram Saul, ut spiritum Domini malum faciat ab eo recedere, illum impius hasta cum pariete tentat configere. Sed declinante David, quid est quod parieti hasta infigitur, nisi quod recedente Christi gratia, mens indurata suæ malitiæ telo confoditur? Quid autem ita hodieque perosum habet rex tenebrarum Saul, quam David generum suum? Propter quod absente David filiam suam tollit, et dat alteri marito ignobili: sed manu fortis cum redierit et acceperit regnum, rursus sibi vindicat suam, quoniam desponsaverat sibi eam ducentis præputiis Philistinorum (*I Reg. xviii, xix, xxv, et II Reg. iii*), a qua non solum carnis, sed et mentis immunditias abscidat.

25. Væ peccatoribus, Domine, sepulcrum tuum obsidentibus, quoniam vere declinas ab eis, et non inveniunt te in lectulo tuo suavi et florido, sed potius offendunt in statuam cordis sui tenebris invo-